

Man gif derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen: Tredie Behandling af Forslag til Lov, indeholdende nogle Forandringer i Bestemmelserne om Behandlingen af offentlige Politifager i Kjøbenhavn, m. v. (2den Behandling findes i Tidenden Sp. 4250 ff.)

Til denne Behandling vare følgende Endringsforslag fremkomne:

- 1) Af Wille, Feddersen, Thune, Anckær, Jessen, Drejsing, Gammeltoft, Brun, Klee, Jacobsen, Hegermann-Lindencrone, Fallesen, H. H. Røhser, C. S. Røhser og Krogh:

§ 17, første Afsnit, sidste Linie, rettes Ordet „Måger“ til „Mand“, hvorefter Punktum forandres til Komma, og der tilføies:

„dog at denne Sidste, saafremt Sagen angaaer Myndigheds Misbrug af Politiets Personale, deri samtykker.“

- 2) Af Justitsministeren:

Til § 22.

Istedetfor „April“ sættes: „Juli“.

Lovforslaget i dets Heelhed tilligemed de stillede Endringsforslag fattes under Et under Forhandling.

Wille: I Forening med fjorten andre Medlemmer, der dog ikke saaledes ere forpligtede til Forslaget, at de ere bundne til at stemme derfor, hvis de ikke ved Forhandlingernes Gang bevræges dertil, har jeg stillet et Endringsforslag til den foreliggende Lov. Dersom dette Forslag er fremkommet noget seent, saa skyldes det den Omstændighed, at der i Loven, saaledes som den først var trykt, ved en Feiltagelse var opført som vedtagen en Endring, som i Virkeligheden blev forkastet ved anden Behandling. Vi have ikke anseet det for rigtig at stille Forslaget i samme Skikkelse, hvori det forrige Gang blev forkastet,

men have givet det en mere begrænset Form, i Haab om, at det paa denne Maaade skulde være istand til at vinde den Tilstemning i Thinget, som det ikke var saa heldigt forrige Gang at opnaae. Det vil erindres, at forrige Gang lod Forslaget paa, at naar Sagen var reist efter Begjæring af en privat Mand, der selv maatte ansees for forurettet, saa skulde Dommeren ikke kunne høre Sagen, uden at den private Mand dertil havde givet sit Samtykke. Da man nu har antaget, at dette var at lægge et for stærkt Baand paa Dommerens Myndighed og at give den private Mand for stor Ret, saa have vi søgt at indskrænke Forslaget til de Tilfælde, hvor der er Tale om Myndighedsmisbrug af Politiets Personale. Det er ganske vist, at der nu ikke længere i Endringsforslaget staar Noget om, at den paagjældende Private selv skal være forurettet, og altsaa lader det Tilfælde sig tænke, at det er en privat Mand, som har givet Anledning til, at Sagen er bleven reist, uden at han selv er den, der har lidt nogen Forurettelse eller Skade ved Myndighedsmisbrug fra Politiets Side, og at han dog alligevel kan blive den, af hvem Samtykke begjæres til Sagens Hævelse; men vi have dog ikke troet, at der derti kunde være nogen virkelig Betænkelighed, eftersom den hele Myndighed, der er lagt i den private Mandts Haand, jo bestaaer i, at han kan forlange, at Dommeren, istedetfor at høre Sagen, skal lade den komme til Afgjørelse, hvilken Afgjørelse jo i de allerfleste Tilfælde vilde blive en Trifindelse. Spørger man saa, hvorfor vi da have villet have denne Bestemmelse ind i Loven, saa vil jeg derpaa give det Svar, at det er en meget rodfæstet Overbeviisning, navnlig saaledes som Forholdene i de senere Aar have udvillet sig her i Kjøbenhavn, at Kriminal- og Politiretten og det eksekutive Politi staae hinanden saa nær og have hinanden saa nødig, at de ikke gjerne vilde komme hinanden tillivs, og at man navnlig kunde have Grund til at frygte, at Kriminal- og Politirettens Dommere vilde være mere ømme over Politiet, end det i Borgernes